

Arrest

**nr. 39 724 van 3 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. x
2. X
in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Joegoslavische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X op 13 januari 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 juni 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRENEZ, die loco advocaat L. BALAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker dient een eerste asielaanvraag in op 20 augustus 1998. Op 3 december 1993 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf. Op 5 november 1996 wordt de aanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2 Op 27 mei 1997 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde aan eerste verzoeker.

1.3 Op 20 augustus 1998 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 21 september 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 augustus 1999 neemt de Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van verblijf.

1.4 Uit de nota met opmerkingen blijkt dat verzoeker op 17 oktober 2005 een derde asielaanvraag indient. Verzoeker gaf aan op 22 augustus 2005 asiel te hebben aangevraagd in Duitsland. Op 9 november 2005 gaat Duitsland akkoord met de terugname van verzoeker.

1.5 Uit de nota blijkt vervolgens dat verzoekers op 23 november 2005 een aanvraag indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

1.6 Op 7 augustus 2006 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

1.7 Op 3 februari 2009 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard. Verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20 maart 2009 wordt de beslissing ingetrokken zodat het beroep op 7 mei 2009 bij arrestnr. 26 999 zonder voorwerp wordt verklaard.

1.8 Op 4 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen van 23 november 2005 en 7 augustus 2006 onontvankelijk worden verklaard. Verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18 juni 2009 wordt deze beslissing ingetrokken, zodat het beroep op 1 september 2009 bij arrestnr. 30 950 zonder voorwerp wordt verklaard.

1.9 Op 18 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen van 23 november 2005 en 7 augustus 2006 onontvankelijk worden verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 15 december 2009. Op 15 december 2009 wordt bovendien het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen. Het motief van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2005 en 07.08.2006 werd ingediend door :

M.M. (...)

M.Y. (...)

et leurs enfants

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, problemen kent in het land van herkomst, de kinderen hier school volgen, de kinderen hier geboren zijn, geen inbreuk plegen tegen de openbare orde, Nederlands leren, geïntegreerd zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat zij geen inbreuk hebben gepleegd tegen de openbare orde is lovenswaardig maar kan niet weerhouden worden. Ieder wordt geacht de Belgische wetten te respecteren.

Bescherming in toepassing van artikel 3 EVRM wordt slechts in uitzonderlijke gevallen toegepast. Daarom dient het invoeren van een schending van genoemd artikel gestaafd te worden met een begin van bewijs. Betrokkene beperkt zich tot blote beweringen. Voorts wordt getracht deze speculaties te staven met teksten zoals een passage uit een rapport van UNHCR. Echter betrokkene brengt geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, feiten aan ter staving van de in deze artikelen besproken situaties.

Verder stelt mijnheer dat hij het slachtoffer zou worden van wraak bij een terugkeer. Dit gegeven wordt niet gestaafd, bovendien toont hij niet aan dat hij geen beroep kan doen op de lokale overheid.

Het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren verhindert hen niet om tijdelijk naar hun land van herkomst terug te keren. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

2. Rechtspleging

Waar verzoekers blijkens het verzoekschrift in fine opteren voor de Franse taal als proceduretaal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p 737*). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de beslissing van de gemachtigde van 18 juni 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, door het bestuur overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken werd genomen in de Nederlandse taal aangezien verzoekers hun aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden in het Nederlands hadden ingediend, dient deze taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat in het Frans werd opgesteld, dient wegens verknochtheid met de eerste bestreden beslissing samen te worden behandeld. Beide beslissingen werden aanhangig gemaakt in één verzoekschrift respectievelijk tot schorsing en nietigverklaring zodat het aangewezen is voor beide beslissingen het Nederlands als proceduretaal te hanteren. Dit staat evenwel niet eraan in de weg dat verzoekers zich kunnen laten bijstaan door een tolk.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoekers wel vrij om voor hun akten en verklaringen een van de landstalen te gebruiken.

Bovendien stelt de Raad vast dat de raadsman van verzoekers ter terechtzitting de Nederlandse taal heeft gebruikt zonder dat hieromtrent enige discussie is gerezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de afwezige, onvoldoende of tegenstrijdige motivering. Tevens voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het beginsel volgens hetwelk het administratieve bestuur verplicht is te beslissen met kennis van alle elementen van de zaak.

Verzoekers wijzen vooreerst op alle administratieve dwalingen die zij hebben moeten ondergaan. Ook de kennisgeving die opnieuw laattijdig gebeurde, kan niet aan hen toegeschreven worden en dit hield verzoekers maanden lang in het onzekere, denkende dat hun aanvraag nog steeds in behandeling is.

Verder voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissing manifest voorbarig, onvoldoende en niet afdoende is gemotiveerd. Verzoekers betogen dat het bestuur kennis had van de door hen in hun aanvraag en in de verschillende beroepen, opgeworpen argumenten zowel aangaande de ontvankelijkheid van de aanvraag (indienen aanvraag in België) als te gronde (redenen die het toekennen van verblijf rechtvaardigen). Verzoekers wijzen er vooreerst op dat zij van Roma origine zijn waardoor de vraag zich stelt wat hun herkomst en hun nationaliteit is. Verzoekers voeren aan dat zij staatloos zijn en stappen hebben ondernomen om erkend te worden als staatlozen. Het is bijgevolg onmogelijk om zich naar eender welk land van herkomst te begeven teneinde de nodige stappen te ondernemen om in België verblijf aan te vragen. Het bestuur heeft dit probleem volledig genegeerd en geeft geen enkel antwoord op dit argument. Verzoekers stellen dat zij sinds juni 2010 geen antwoord kregen van de Servische of Bosnische autoriteiten en hun verzoek tot erkenning als staatlozen op 2 februari 2010 voor de rechtbank van eerste aanleg in Luik voorkomt. Het bestuur heeft geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekers behoren tot de Roma gemeenschap en de moeilijkheden die gepaard gaan met deze etnische origine. Zelfs indien verzoekers geen persoonlijke bewijzen van discriminatie en vervolging kunnen aanbrengen, mag dit gegeven niet worden verwaarloosd maar moet het in rekening worden genomen bij de behandeling gelet op een dringende humanitaire situatie. Verzoekers verwijzen nog naar Europese aanbevelingen die worden toegevoegd aan het verzoekschrift. In tweede instantie wijzen verzoekers naar de overige elementen die zij hebben aangehaald, met name de geboorte van de kinderen in België, het schoollopen van de kinderen, hun integratie, hun kennis van de nationale talen en de duur van hun verblijf. Deze elementen werden door het bestuur op lichte wijze weerlegd terwijl ze het voorwerp uitmaken van de momenteel elkaar opeenvolgende instructies aangaande de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als criteria die leiden tot een regularisatie op humanitaire gronden. Het zou dan ook een manifeste ongelijke behandeling uitmaken indien deze elementen niet in rekening worden genomen voor een verblijf op het grondgebied. Tevens heeft het bestuur een manifeste appreciatiefout begaan door niet alle elementen in rekening te nemen en andere op lichte wijze te verwerpen.

3.2 Verzoekers dienden op 23 november 2005 en 7 augustus 2006 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9, derde lid van Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvragen tot machtiging van verblijf blijkt dat verzoekers als buitengewone omstandigheden om de afgifte van een verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, aanhalen dat zij Roma zigeuners zijn, afkomstig uit Kosovo en dat zij omwille van de problemen die zij door hun etnie ondervonden in hun land van herkomst naar België zijn gevlucht en asiel hebben aangevraagd. Zij voerden aan dat hun asielaanvragen zowel in België als in Duitsland werden afgewezen en zij nergens naartoe kunnen. Zij wijzen erop dat zij reeds meerdere jaren in België verblijven en hun drie kinderen hier geboren werden. Zij wijzen erop dat zij in de onmogelijkheid zijn om terug te keren daar anders artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden en zij verwijzen hiervoor naar standpunten en circulaires aangaande Roma zigeuners die aantonen dat zij bij een terugkeer geen bescherming krijgen van de autoriteiten en het risico lopen vervolgd, gediscrimineerd en vernederd te worden. Tevens wijzen zij op het belang van het onderwijs voor hun kinderen en dat heel hun familie zich in België bevindt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers aanvoeren dat in het geheel niet zou zijn gemotiveerd aangaande het gegeven dat zij staatloos zijn en hiertoe een aanvraag tot erkenning als staatlozen hebben ingediend, wijst de Raad erop dat verweerder enkel rekening kan houden met de aan hem op het ogenblik van de bestreden beslissing gekende feiten. De aanvraag tot erkenning van staatloosheid dateert van na de bestreden beslissing en was aldus niet gekend aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers brachten de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin op de hoogte van hun brieven die zij aan de Servische en Bosnische ambassades hebben verzonden en die zij bij hun verzoekschrift voegen. Verweerder diende hierover dan ook niet te motiveren. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt zodat verzoekers blijkbaar de schending van de materiële motiveringsplicht beogen en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt verder zal worden onderzocht.

Verzoekers voeren aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de problemen die zij kennen door hun afkomst, met name hun Roma origine. Zij stellen dat zelfs indien zij geen persoonlijke bewijzen van discriminatie en vervolging kunnen aanbrengen, dit gegeven niet mag worden verwaarloosd maar in rekening moet worden genomen bij de behandeling gelet op een dringende humanitaire situatie. Tevens verwijzen verzoekers naar Europese aanbevelingen die worden toegevoegd aan het verzoekschrift.

Verzoekers haalden ook in hun aanvraag de problemen aan die zij ondervonden omwille van hun etnie en haalden verschillende rapporten aan om te staven dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

De bestreden beslissing motiveerde hieromtrent het volgende:

Bescherming in toepassing van artikel 3 EVRM wordt slechts in uitzonderlijke gevallen toegepast. Daarom dient het inroepen van een schending van genoemd artikel gestaafd te worden met een begin van bewijs. Betrokkene beperkt zich tot blote beweringen. Voorts wordt getracht deze speculaties te staven met teksten zoals een passage uit een rapport van UNHCR. Echter betrokkene brengt geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, feiten aan ter staving van de in deze artikelen besproken situaties.

Verder stelt mijnheer dat hij het slachtoffer zou worden van wraak bij een terugkeer. Dit gegeven wordt niet gestaafd, bovendien toont hij niet aan dat hij geen beroep kan doen op de lokale overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad om bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zich in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De bepaling van artikel 3 van het EVRM eist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat verweerder dan ook terecht concludeert dat de loutere verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie van Roma in hun land van herkomst op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Tevens verwijzen verzoekers naar hun langdurig verblijf in België, het feit dat drie van hun kinderen in België geboren zijn, hun kinderen hier schoollopen en zij in het algemeen goed geïntegreerd zijn in de maatschappij. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verweerder deze argumenten op zeer lichte wijze heeft verworpen en er onvoldoende waarde aan heeft gehecht. Verzoekers wijzen er ook op dat in de recente instructies aangaande artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, deze elementen kunnen leiden tot een regularisatie op humanitaire basis zodat dit ook voor hen mogelijk moet zijn.

De bestreden beslissing motiveerde hieromtrent het volgende:

“Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, problemen kent in het land van herkomst, de kinderen hier school volgen, de kinderen hier geboren zijn, geen inbreuk plegen tegen de openbare orde, Nederlands leren, geïntegreerd zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.”

“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

Verzoekers weerleggen deze motieven niet door in hun verzoekschrift deze elementen louter opnieuw aan te halen. De buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoekers geven geen redenen op waarom het voor hen ingevolge hun integratie bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk is om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij verwijzen naar de instructies, die op grond van deze elementen een humanitaire regularisatie zouden toekennen omdat dergelijke instructies niet beletten dat elk dossier individueel moet worden onderzocht. Voor elk dossier moet worden nagegaan of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn vooraleer kan worden overgegaan tot een onderzoek ten gronde.

In de mate verzoekers ook de schending aanvoeren van de motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel wegens niet of geen correcte toepassing van de instructie van 19 juli 2009 wijst de Raad op de vernietiging van deze instructie door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) wegens schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het legaliteitsbeginsel verzet zich tegen het feit dat de vreemdeling die zich bevindt in de door de instructie omschreven voorwaarden ervan ontslagen wordt aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn terwijl enkel de wetgever de vreemdeling kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. De voormelde beginselen werken niet contra legem en vermogen niet het wettigheidsbeginsel te doorbreken.

Verzoekers weerleggen op geen enkele wijze de argumentatie aangaande het feit dat het onderwijs van hun kinderen evengoed kan plaats hebben in hun land van herkomst daar zij geen gespecialiseerd onderwijs behoeven. Zij tonen niet aan op welke wijze het feit dat hun kinderen hier schoollopen en hier geboren zijn, het voor hen bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Zodat ook hier kan worden vastgesteld dat verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat dit argument geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een manifeste appreciatiefout wordt dan ook niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maken verzoekers in het licht van hun betoog niet duidelijk zoals blijkt uit wat voorafgaat dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maken zij een schending van de door hun aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Inzoverre verzoekers nog verwijzen naar een laattijdige kennisgeving en de eventuele nadelen die zij hierdoor ondervonden, wijst de Raad erop dat zelfs indien er sprake is van een onregelmatige kennisgeving dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekers wijzen op artikel 3 van het EVRM dat stelt dat *“niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Tevens verwijzen verzoekers naar een definitie die het Hof voor de Rechten van de Mens heeft gegeven in een arrest van 18 januari 1978 aangaande de notie ‘onmenselijke of vernederende behandeling’; met name *“maatregelen die bij individuen gevoelens van vrees, angst, minderwaardigheid creëren, om ze te vernederen, te degraderen en eventueel hun fysieke of morele weerstand te breken”* (vrije vertaling). Verzoekers voeren aan dat een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dan ook manifest een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Verzoekers moeten het grondgebied verlaten en worden dus verplicht om gelet op hun nationaliteitsprobleem van land tot land in de clandestiniteit te leven zonder zich te kunnen vestigen en onder de constante bedreiging van een arrestatie wegens illegaal verblijf. Aan de andere kant indien zij terugkeren naar hun land van origine bestaat de vrees dat ze niet zullen worden onthaald (zie ook dossier over staatloosheid), gelet op de beperkte bereidwilligheid van de Servische en Bosnische autoriteiten om hen te helpen en de discriminaties die het volk van hun gemeenschap ondergaat. Verzoekers stellen dat er eveneens ook sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM in de zin dat hun privéleven en hun gezinsleven niet wordt gerespecteerd. Een verwijdering verplicht hen om hun sociale banden die zij op het grondgebied gedurende jaren hebben opgebouwd te verbreken. Deze

sociale banden vallen onder de notie privéleven zoals die wordt beschermd door het Hof voor de Rechten van de Mens.

3.4 Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verweerder bij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, op redelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers niet aantonen dat hun problemen omwille van hun etnie in hun land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.

Waar verzoekers aanvoeren dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt daar zij clandestien zullen moeten verblijven in verschillende landen of zullen moeten weerkeren naar hun land van herkomst waar ze zullen worden gediscrimineerd en geen bescherming kunnen krijgen van de Servische of Bosnische overheden, wijst de Raad er vooreerst op dat gelet op het feit dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op rechtmatige wijze werd onontvankelijk verklaard, verweerder terecht vaststelde dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of visum en hen aldus op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon gegeven worden. Verzoekers betwisten dit argument niet. Zij verwijzen enkel opnieuw naar de discriminatie van personen van Roma origine doch zij tonen dit niet aan met concrete en op hun zelf betrokken bewijzen. Zij verwijzen louter naar rapporten die een algemene toestand beschrijven. De Raad herhaalt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM eist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds werd aangegeven volstaat dit niet om een schending van het artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Ten overvloede wijst de Raad erop verzoekers bij hun verzoekschrift een antwoord bijbrengen van de Servische ambassade op de gevraagde informatie over het bekomen van een paspoort en dat zij dus niet zomaar kunnen stellen dat de Servische autoriteiten weigeren hen te helpen.

Waar verzoekers aanvoeren dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken daar zij hun sociale banden met België zouden moeten verbreken en dit een schending van hun privéleven uitmaakt, wijst de Raad erop dat de Raad van State echter meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Art 8 van het EVRM houdt evenmin een waarborg in voor onderwijs op het Belgische grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277).

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN